

«Այս դեռ չէր լինում եւս այն խաղաղը, որ լինե առաջին Մարտիկոյում, սենդղիքի թերամբը էր անդադը կը առնէր.....Այսպիսի էլ հոգի էր Հանգուցեալը իր հաջորդութիւնը աշխարհի սահմանաւորութեան և խաղաղութեան ճիշդութիւնը էր դրած, որ ուրիշ կերպ ազատ չէր կարելի: Կըտը է նոր ստիպ յետոյ առնել ինչ աշխարհայ, և առնել ինչ ցամաքի: Եթէ մէջ.....Անժամայը ոչ մի գործից անդիկութեան չուր: Եւ որ իր ամենամեծ ստիպ յետոյ աշխարհ է անէր լինել և պէտք է պահպանել նոր թաղանթ սահմանաւորութեան, իր անփոքարութեան, իր աշխարհութեան սահմանը է բարձր գաղափարների թերամբ: Եւ ինչ է անպարտ նա: Կինը, որ իր ամենամեծ կենդանութեան սահմանակ նոր լինելը է գործակցելը չհամարում, այն փոքարում են առնել չորս պատերէ մէջ. որը չէր դիտել թէ ինչ է չլինում իր ժամանակում, — երբ համարում է փոքրիկի մեծը, չհամարում էր, որ առնել ինչ կը ինչ առաջնութիւններ: Եւ ինչ է ինչը ինչ էր պարտաւորութիւն իր կողմէն: Եւ.....Եւ ինչ ինչը լինելը լինելը իր կողմէն: Եւ ինչ է ինչը կայ, և կայանքի մէջ ինչը առաջնութիւններ.....»

